

Ceață

Intellanima

Un poet privește de la fereastra etajului 10.
Prin fața geamului său stoluri de păsări
taie cu aripile ceața,
halucinant o desfac în fâșii.
„Ce minunat! exclamă poetul.
să vezi atâtea păsări
zburând în fața ta
prin ceața acestei dimineți!
Pare că ferestrele
sunt hublourile unei nave,
iar păsările negre -
valuri care curg, curg,
în flux și reflux.
Luați-mă și pe mine cu voi,
păsări ce răzbateți prin ceață!"
Iar glasul lui se amestecă
cu țipetele de păsări
care curg, curg...

De partea cealaltă, peste drum,
în fața zborului dezlănțuit
vede spitalul cenușiu,
cu ferestre, multe ferestre,
luminate de o lumină artificială bolnavă,
aburite de răsuflări bolnave,
de spaimă și dureri
ale unor ochi muribunzi,
care se vâd prin ceață.
O altfel de ceață,
care tulbură
perdeaua insesizabilă dintre viață și moarte.

Jos, străzile - un furnicar.
O cerșetoare cântă aceeași litanie,
din minut în minut,
obsesiv,
și-un clopot o îngână, cu dangătul
înecat de-atâta ceață:
"Un bănuț, domnule!
Un bănuț, doamnă!"
Pe lângă ea viața trece nepăsătoare,
grăbită,
într-un sens haotic,

ca un stol mare de păsări
cu aripile legate prin ceața densă, densă:
mașini claxonând într-o goană infernală,
oameni mergând grăbiți spre serviciu,
mame cu copii de mână,
pe care-i târâie pe un drum
ce pare că nu e al lor,
doi îndrăgostiți ce se sărută
în văzul tuturor,
trei adolescente cu căști în urechi
ce traversează râzând
pe culoarea roșie a semaforului...

Și pentru prima dată
poetul simte frigul acestui spațiu de jos,
un spațiu intermediar
între zborul în valuri al păsărilor
și spaima ochilor bolnavi
pe care îi vede prin geamurile aburite
ale spitalului.

Pentru prima dată,
nu se mai recunoaște,
nu mai știe cărui spațiu aparține,
în timp ce aripile-i tremură, legate,
și tulbură cu fâlfâirea lor bolnavă
perdeaua insesizabilă
dintre viață și moarte...